

може да погуби и тѣлото, и душата. Върху втората частъ на стиха е имало дълги спорове — кой е този втори, отъ когото трѣбва да се боимъ. Нѣкои казватъ, че онзи, отъ когото трѣбва да се боимъ, е дяволътъ. Азъ ще ви кажа, че онзи, отъ когото трѣбва да се боимъ, е Богъ, и то въ смисълъ да се пазимъ да не Го огорчаваме, а това значи да бждемъ благочестиви. Ако бихъ тълкувалъ Божествения Законъ на живота, нѣма да ви кажа отъ кого да се боите или да се не боите, а ще ви кажа какъ да изпълнявате Божия Законъ. Това е отрицателната форма на страха. А положителната форма настѣпва, когато сме съгрѣшили: който изпълнява волята Божия, нѣма защо да се бои; но онзи, който не я изпълнява, всѣкога ще има страхъ въ своето сърце и никога нѣма да бжде спокоенъ и свободенъ. Въ прочетената отъ мене глава Христосъ иска да увѣри Своитѣ ученици, че въ свѣта има извѣстни закони, които регулиратъ човѣшкия животъ: „Даже вашитѣ косми на главата“ казва той на ученицитѣ Си, „сж прѣброени“. Нито единъ косъмъ не може да падне туку-така. Ако изпълнявамъ Закона Божи, ще бжда подъ покровителството на Бога, както птичкитѣ. У съврѣменнитѣ християни има едно криво схващане на нашитѣ отношения къмъ Бога, къмъ религията, и вслѣдствие на това се раждатъ и много страдания въ човѣшката душа. Нѣкои, напримѣръ, считатъ религия да идатъ безъ друго въ черква, да запалятъ една свѣщъ, да се прѣкръстятъ, и мислятъ, че, като направятъ тия нѣща, иматъ религия. Обаче, религията е нѣщо много по-дълбоко. Най-дълбокото съдържание на религията е да имаме любовъ къмъ